

[Krag.]

overskud eller noget regnskabsmæssigt Overskud, som det bevillingsmæssigt er muligt at tage af. Finansloven for 1931—32, hvis Behandling vi nylig her paa Rigsdagen har afsluttet, udviser et Driftsoverskud paa $3\frac{3}{4}$ Mill. Kr., og det er altsaa dette Beløb, der nu skal ud som Tillæg til de 10 Mill. Kr., som allerede er givet til Fordeling til Kommunerne.

Det gik jo i Grunden som den røde Traad gennem den ærede socialdemokratiske Ordførers Tale, at Befolkningen maa dog være taknemmelig, den maa dog lovsynge en saa gavmild Regering, der giver ud, saa længe der i det hele taget er noget at give af, og jeg tvivler heller ikke om, at det i den kommende Tid vil komme til at lyde ud over Landet fra socialdemokratiske Talere og i den socialdemokratiske Presse, at det vil være en sort Utaknemmelighed, hvis denne Handling ikke bliver skrevet paa Kreditsiden af Ministeriets Regnebræt hos Vælgerne. Er det dog ikke en sikker Vej til at skaffe sig nye Vælgere, især naar man giver ud uden Viden om Trang og saa vidt gør ligt til alle — ganske vist det bliver kun Smaabidder til somme, men i hvert Tilfælde: Udtryk for den gode Villie er det under alle Omstændigheder, og det er dog den, det gælder om i Dommen over et Menne-ske og til en vis Grad over en Regering, for Evnen kan man jo ikke selv tage.

Jeg vil gerne om de 10 Mill. Kr., som har været saa meget omdebatteret her paa Rigsdagen, sige, at ved Fordelingen af dem spiller de sociale Udgifter en saare fremtrædende Rolle ved Fastsættelsen af den enkelte Kommunes Andel i dette Beløb, og herunder ogsaa og ikke mindst de ved Arbejdsløsheden forøgede Hjelpekasseudgifter; men om Resultatet af denne Fordeling kan man paa nærværende Tidspunkt intet som helst vide, selvfølgelig ikke. Om Kommuner, som har haft store Forsørgelses- og Hjelpekasseudgifter, ikke allerede gennem Andel i de 10 Mill. Kr. faar Dækning for en rimelig Del deraf, ja, det ved den højtærede Statsminister saa lidt som jeg eller nogen anden den allermindste Smule om, og derfor spørger jeg den højtærede Statsminister og den høje Regering: Var det saa ikke rimeligt, om man afventede Resultatet af denne Hjelpeaktion, inden man foreslog at gaa videre? Mig og mange med mig forekommer det, at dette vilde være rimeligt, men det synes, som man har Hast. Der maa virkelig paa dette Omraade ske noget. Det er næsten, som om man ikke kan tænke sig

at skilles fra Rigsdagen i denne Samling, før det budgetmæssige Overskud er forvandet til et Nul, men den høje Regering og den høje Statsminister vil komme til at erkende, at det i dette Tilfælde som i de fleste, hvor man har Hastværk, er Lastværk, man faar lavet. Det er ogsaa Sandheden i dette Tilfælde!

Jeg vil, hvad Lovforslagets Afsnit I angaar, godtgøre dette ved en Betragtning af de enkelte Bestemmelser og Betingelser for Støtte, som er optaget i dette Afsnit I. Man vil give Kommunerne Refusion af to Trediedele af Udgifterne gennem Hjelpekasserne til saadan Understøttelse af arbejdsløse Personer, som er ydet i Tiden fra den 1. Februar til den 30. April 1931. Dertil vil man som Maksimum anvende 3 Mill. Kr., hvoraf Arbejdsløshedsfonden skal bære Halvdelen, de halvanden Million Kroner. Man vil endvidere til Arbejder, der af Kommunerne er iværksat indenfor samme Tidsrum, altsaa i Tidsrummet mellem 1. Februar og 30. April, og som ikke eller kun meget vanskeligt har kunnet iværksættes som Nødhjælpsarbejde, give 2 Kr. pr. Arbejdsdag i Tilskud, dog ikke udover 20 pCt. af Arbejds lønnen. Med andre Ord, man vil yde Støtte til disse Arbejder, som er iværksat indenfor dette Tidsrum, ganske som Tilfældet nu er ifølge Loven af 1927 om Arbejdsanvisning og Arbejdsløshedsforsikring med Hensyn til Støtte til Nødhjælpsarbejder, og jeg vil sige: Naar man stiller de andre Arbejder lige med Nødhjælpsarbejder i Henseende til Støtte gennem Arbejdsløshedsfonden, saa er det virkelig den kraftigste og mest effektive Protest, man hidtil har rejst mod Nødhjælpsarbejders Igangsættelse. Hidtil har man indskrænket sig til at protestere mod Etableringen af Nødhjælpsarbejder under de forskellige Former, hvorunder dette har været muligt, man har protesteret mod Støtten dertil, men nu protesterer man paa en praktisk og effektiv Maade ved at give Ligestilling mellem Nødhjælpsarbejder og andre Arbejder. Jeg mener ikke, man handler rigtigt herigennem. Som jeg har sagt mangfoldige Gange, maa dette i en svær Tid fra offentlige Institutioners Side at skaffe Beskæftigelse til arbejdsledige ikke føre ud i en beskæftigelsesmæssig Misère; det maa tilrettelægges paa en saadan Maade, at selve Ordningen stimulerer den ved Arbejdet beskæftigede til snarest muligt at søge ud paa det private Arbejdsmarked. Ophæv denne Stimulans, udryd en saadan Tendens hos den arbejdsløse, som det offentlige beskæftiger, og vi har Misèren i stærkere Grad, end Tilfældet nu er.